

22950 LLEI 44/2006, de 29 de desembre, de millora de la protecció dels consumidors i usuaris. («BOE» 312, de 30-12-2006.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigheu: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La defensa dels consumidors es configura a l'article 51 de la nostra Constitució com un principi rector de la política social i econòmica, que els poders públics han de garantir. A aquest propòsit respon aquesta Llei, en la qual s'introdueixen determinades modificacions en la nostra legislació sobre aquesta matèria, d'una banda, per donar compliment a una recent sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees i, de l'altra, per incorporar una sèrie de millores en la protecció dels consumidors en una sèrie d'àmbits en els quals s'ha considerat necessari.

II

Mitjançant una Sentència de 9 de setembre de 2004, en l'assumpte C-70/2003, el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees va declarar que el Regne d'Espanya havia incomplert les obligacions que li incumbeixen en virtut de la Directiva 93/13/CEE del Consell, de 5 d'abril de 1993, sobre les clàusules abusives en els contractes formalitzats amb consumidors. En concret, el Tribunal de Justícia entén que Espanya no ha adaptat correctament el seu dret intern als articles 5 i 6, apartat 2, de la directiva esmentada.

La Directiva 93/13/CEE ha estat incorporada al nostre dret intern mitjançant la Llei 7/1998, de 13 d'abril, sobre condicions generals de contractació, la qual, a través de la disposició addicional primera, modifica la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris.

III

L'incompliment que el Tribunal de Justícia considera que s'ha produït en relació amb l'article 5 de la Directiva 93/13/CEE obeeix al fet que, quan l'esmentat precepte estableix la regla d'interpretació més favorable als consumidors de les clàusules dels contractes formalitzats per aquests, n'exceptua les denominades accions de cessació de l'article 7.2 de la directiva. Tanmateix, quan l'article 10.2 de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris, i l'article 6 de la Llei sobre condicions generals de contractació van incorporar l'esmentat principi al nostre ordenament jurídic no van incloure cap restricció en relació amb les accions col·lectives de cessació.

Per aquesta raó, el Tribunal de Justícia ha considerat que no s'ha tingut en compte la precisió que recull la tercera frase de l'article 5 de la Directiva, quan assenyala que la norma d'interpretació favorable al consumidor no és aplicable en el marc dels procediments corresponents a les accions de cessació que estableix l'apartat 2 de l'article 7 de la Directiva 93/13/CEE.

Com va manifestar a l'esmentada Sentència de 9 de setembre de 2004 el Tribunal de Justícia, «la distinció que estableix l'article 5 de la Directiva, en el que afecta

la regla d'interpretació aplicable, entre les accions que impliquen un consumidor individual i les accions de cessació, que impliquen les persones o organitzacions representatives de l'interès col·lectiu, s'explica per la diferent finalitat dels dos tipus d'accions. En el primer cas, els tribunals o òrgans competents han d'efectuar una apreciació "in concreto" del caràcter abusiu d'una clàusula continguda en un contracte ja formalitzat, mentre que, en el segon cas, els incumbeix efectuar una apreciació "in abstracto" del caràcter abusiu d'una clàusula la possible inclusió de la qual es preveu en contractes que encara no s'han formalitzat. En el primer cas, una interpretació favorable al consumidor individualment afectat el beneficia immediatament. En el segon cas, en canvi, per obtenir amb caràcter preventiu el resultat més favorable per al conjunt dels consumidors, no és procedent, en cas de dubte, interpretar la clàusula en el sentit que produeix efectes favorables per a ells. D'aquesta manera, una interpretació objectiva permet prohibir amb més freqüència la utilització d'una clàusula fosca o ambigua, cosa que té com a conseqüència una protecció més àmplia dels consumidors».

En vista d'aquesta argumentació, és necessari modificar els articles 10.2 de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i 6 de la Llei sobre condicions generals de contractació, recollint la doctrina del Tribunal de Justícia, per matisar que el principi d'interpretació favorable al consumidor de les clàusules fosques només s'ha d'aplicar en els casos en què s'exercitin accions individuals, però no les col·lectives.

IV

Pel que fa a l'apartat 2 de l'article 6 de la Directiva 93/13/CEE, aquest precepte disposa que «els estats membres han d'adoptar les mesures necessàries perquè el consumidor no es vegi privat de la protecció que ofereix la present directiva pel fet d'haver elegit el dret d'un Estat tercer com a dret aplicable al contracte quan el contracte mantingui una estreta relació amb el territori d'un Estat membre de la Comunitat».

La incorporació al dret espanyol d'aquesta norma s'ha produït, d'una banda, mitjançant l'article 10 bis, apartat 3, de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris, que remet a aquestes normes de protecció dels consumidors enfront de les clàusules abusives, «sigui quina sigui la llei que les parts hagin elegit per regir el contracte, en els termes previstos a l'article 5 del Conveni de Roma de 1980, sobre la llei aplicable a les obligacions contractuals».

D'altra banda, la Llei sobre condicions generals de contractació disposa a l'article 3, paràgraf segon, que la norma esmentada «també s'ha d'aplicar als contractes sotmesos a legislació estrangera quan l'adherent hagi emès la seva declaració negocial en territori espanyol i tingui en aquest la seva residència habitual, sense perjudici del que estableixen tractats o convenis internacionals».

Davant d'aquests preceptes, el Tribunal de Justícia considera, en la Sentència de 9 de setembre de 2004, que l'àmbit d'aplicació material de la protecció al consumidor que atorga la directiva abraça tots els contractes formalitzats entre un professional i un consumidor, mentre que l'article 5 del Conveni de Roma només s'aplica a determinats contractes. També considera que el concepte «estreta relació» utilitzat a l'apartat 2 de l'article 6 de la Directiva no ha de resultar restringit per la combinació de criteris de connexió prèviament definits, com ara els requisits acumulatius a la residència i formalització del contracte, que recull l'article 5 del Conveni de Roma.

Tot això ha suposat, segons el Tribunal de Justícia, que Espanya hauria introduït en aquest àmbit una restricció

incompatible amb el nivell de protecció que fixa la Directiva 93/13/CEE.

S'ha d'aclarir que per tal de complir aquest aspecte de la sentència s'ha tingut en compte que la regulació de l'article 6 de la Llei sobre condicions generals de contractació s'adreça no tant als consumidors com a les relacions entre empresaris o professionals, per la qual cosa es matisa que els supòsits en què l'adherent sigui un consumidor la seva regulació és a la Llei general per a la defensa de consumidors i usuaris.

Per la seva banda, la redacció de l'article 10 bis, apartat 3, de la Llei general per a la defensa de consumidors i usuaris, s'aproxima a la del precepte de la Directiva 93/13/CEE afegint-hi un segon paràgraf, amb un clar caràcter explicatiu, proposat per la secció primera de dret civil de la Comissió General de Codificació.

V

En vista de la sentència esmentada, és necessari que es modifiquin els preceptes que s'han comentat per tal d'adequar-los als termes de la Directiva 93/13/CEE. Unes modificacions puntuals que es redueixen als articles 10.2 i 10 bis, apartat 3, de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris, i als articles 3, paràgraf segon, i 6.2 de la Llei sobre condicions generals de contractació.

VI

D'altra banda, aquesta Llei pretén incrementar la protecció del consumidor en diferents àmbits, en els quals l'experiència ha posat de manifest que hi ha de diversos déficits de protecció.

Amb el fi de reforçar la protecció dels consumidors i la lleial competència s'introdueixen en matèria de contractes amb els consumidors diverses modificacions destinades a regular aspectes essencials de les relacions jurídiques privades amb els consumidors.

Per evitar la imposició als consumidors d'obstacles onerosos o desproporcionats per a l'exercici dels drets reconeguts en el contracte i en coherència amb el que preveu la Directiva 2005/29/CEE del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de maig de 2005, sobre pràctiques comercials deslleials, que prohibeix els obstacles no contractuals per a l'exercici d'aquests drets, i en aquest sentit ha de ser transposada al nostre ordenament jurídic, es prohibeixen les clàusules contractuals que estableixin les dites limitacions i, en particular, la imposició de terminis de durada excessiva o les limitacions que exclouguin o obstaculitzin el dret del consumidor a posar fi al contracte.

En els contractes de prestació de serveis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat, s'han observat pràctiques obstruccionistes al dret del consumidor a posar-hi fi. Per evitar-les, s'introdueixen reformes perquè quedi clarament establert, tant en la fase prèvia d'informació com en l'efectiva formalització contractual, el procediment mitjançant el qual el consumidor pot exercir aquest dret i s'assegura que el pugui exercir de la mateixa manera en què va contractar, sense sancions o càrregues.

Aquestes regles es completen amb dues previsions. D'una part, la integració del contracte d'acord amb la bona fe objectiva, segons les regles d'interpretació i integració del Codi civil i les exigències de la lleial competència. Així es reforça la posició contractual del consumidor i s'estableix amb claredat en la norma la interpretació de l'article 1258 del Codi civil que mantienien la doctrina i jurisprudència més avançada.

D'altra banda, establint la necessitat que la informació precontractual obligatòria es faciliti al consumidor de forma gratuïta, sense costos addicionals. Aquesta previsió té per objecte evitar pràctiques lesives, d'acord amb les quals el compliment de les obligacions legals dels

empresaris no només suposen costos addicionals als consumidors, sinó una retribució addicional a l'operador, mitjançant la utilització de les noves tecnologies. Noves tecnologies que, d'altra banda, permeten la prestació gratuïta de la informació mínima exigible, tal com ja està previst en alguns àmbits de l'activitat econòmica.

Es reforça, així mateix, la protecció del consumidor adquirent d'habitatge en precisar el caràcter abusiu de les clàusules que els traslladin despeses que corresponen al venedor, com és el cas dels impostos en què el subjecte passiu és el venedor, o les despeses de les connexions als subministraments generals de l'habitatge, com ara connexió del subministrament d'aigua, clavegueram, etc., amb la finalitat d'evitar pràctiques deslleials que traslladen les esmentades despeses al consumidor per clàusules no negociades.

Aquesta Llei pretén, igualment, donar més claredat en les modalitats de càlcul del preu dels contractes, evitant la facturació de serveis no prestats efectivament.

En matèria contractual, finalment, es clarifica a l'article 10 bis 1 l'equiparació entre les estipulacions contractuals no negociades i les pràctiques no consentides expressament amb idèntics efectes per als usuaris.

VII

D'altra banda, també s'ha constatat la ineficàcia de l'article 10.4 de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris, per prevenir la imposició al consumidor d'arbitratges diferents del sistema arbitral de consum. Això justifica la modificació que ara es realitza, suprimint aquest precepte i reconduint, a l'article 31, els pactes de submissió al moment en què el consumidor pot avaluar correctament l'abast de la decisió que, en la major part dels casos, es veu obligat a adoptar, i que és aquell en què sorgeix la controvèrsia. Amb això s'eleva la protecció de l'usuari davant fórmules arbitrals no sempre lícites i es garanteix la no-renúncia prèvia als drets reconeguts legalment. Aquesta regla es completa amb la determinació de la nul·litat dels pactes subscrits contravenint-hi, en aplicació de les previsions de la mateixa Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris sobre la irrenunciabilitat dels drets reconeguts per la llei al consumidor. La tipificació de la seva vulneració, com a infracció de consum, es dedueix clarament de l'article 34, apartat 11, segons la modificació efectuada per aquesta norma, en què es qualifica així l'incompliment dels requisits, obligacions o prohibicions que estableixen aquesta Llei i disposicions que la despleguin.

S'aclareix, així mateix, l'eficàcia d'aquesta previsió en tots els sectors, inclòs el d'assegurances, i a aquest efecte s'ha d'introduir una lleugera modificació a l'article 61, apartat 3, del Reial decret legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades.

Transcorreguts quatre anys des de l'entrada en vigor de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, es facilita l'exercici de les accions en defensa dels interessos difusos dels consumidors i usuaris, i es dona compliment al que preveu l'article 11.3 de la norma esmentada. En matèria de legitimació processal, s'amplia la concedida a l'Institut Nacional del Consum per a l'exercici d'accions de cessació.

VIII

Així mateix, es modifica la regulació del capítol VI de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris per establir, d'acord amb el que disposa l'article 1.3 de la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, la regulació específica bàsica a què queden sotmeses les associacions de consumidors, d'acord amb

l'actual distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, i modificar el règim jurídic de les associacions de consumidors d'àmbit nacional i de totes les que no despleguin principalment les seves funcions en l'àmbit d'una comunitat autònoma, aclarint alguns aspectes foscos o no abordats per les normes preexistents i les relacions entre el registre nacional i els registres autonòmics i reforçant les obligacions de transparència de les associacions de consumidors, obligacions estrictament necessàries per assegurar la seva independència, més en els supòsits de col·laboració amb empreses o institucions que directament o indirectament intervenen en el mercat.

S'estableix, d'altra banda, amb absolut respecte a les competències autonòmiques, un règim mínim sobre regles de competència en les infraccions interautonòmiques, acompanyat de l'obligació del Govern de presentar davant les Corts Generals, en el termini de dos anys, un projecte de llei que, en el marc de les competències estatals, estableixi les regles sobre infraccions i sancions.

Per tal de superar qualsevol dificultat en el compliment de les obligacions imposades a les administracions públiques per l'article 8 de la Directiva 2001/95/CEE, del Parlament Europeu i del Consell, de 3 de desembre de 2001, relativa a la seguretat general de productes, i de conformitat amb el que preveu la Llei 30/1992, de 20 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, s'aclareix l'abast de les competències atribuïdes a aquestes pel Reial decret 1801/2003, de 26 de desembre, sobre seguretat general de productes.

També es modifica l'article 8 de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris per eliminar del text de la Llei l'incís «constituïdes d'acord amb el que estableix aquesta Llei», en compliment de la Sentència del Tribunal Constitucional 15/1989, de 26 de gener, i per adequar la redacció del precepte a la posterior legislació sobre publicitat, d'acord amb la qual els procediments establerts per fer cessar la publicitat falsa o enganyosa són de caràcter judicial.

IX

Finalment, en relació amb el contracte d'aparcament de vehicles, es determinen legalment, sense necessitat de desplegament reglamentari, els requisits que ha de contenir el justificant o resguard que ha de lliurar el titular de l'aparcament, flexibilitzant les formes d'identificació del vehicle; així com les formes admissibles de càlcul del preu que ha de pagar el consumidor en els estacionaments rotatoris. S'amplia, així mateix, l'àmbit d'aplicació de la llei a totes les activitats d'estacionament realitzades en el marc d'una activitat empresarial o professional.

Article 1. *Modificació de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris:

U. S'hi incorpora un nou article, el sisè bis, del tenor següent:

«1. En situacions de risc per a la salut i seguretat dels consumidors i usuaris, les administracions públiques competents poden adoptar les mesures que siguin necessàries i proporcionades per a la desaparició del risc, inclosa la intervenció directa sobre les coses i la compulsió directa sobre les persones. En aquests supòsits, totes les despeses que es generin van a càrrec de qui les hagi originat amb la seva conducta, amb inde-

pendència de les sancions que, si s'escau, es puguin imposar. L'exacció d'aquestes despeses i sancions es pot portar a terme pel procediment administratiu de constrenyiment.

2. Els responsables de la coordinació dels sistemes estatals d'intercanvi d'informació integrats en els sistemes europeus d'alertes, han de traslladar les comunicacions que rebin a les autoritats duaneres quan, d'acord amb la informació facilitada en les comunicacions, els béns o serveis alertats procedixin de tercers països.»

Dos. Es modifica l'article vuitè, apartat 3, en els termes següents:

«3. L'oferta, promoció i publicitat falsa o enganyosa de productes, activitats i serveis s'ha de perseguir i sancionar com a frau. Les associacions de consumidors estan legitimades per iniciar i intervenir en els procediments legalment habilitats per fer-les cessar.»

Tres. Es modifica l'article desè, suprimint-ne l'apartat 4 i donant a l'apartat 2 la redacció següent:

«2. Quan s'exerceixin accions individuals, en cas de dubte sobre el sentit d'una clàusula preval la interpretació més favorable al consumidor.»

Quatre. Els apartats 1, paràgraf primer, 2 i 3 de l'article 10 bis, queden redactats de la manera següent:

«1. Es consideren clàusules abusives totes les estipulacions no negociades individualment i totes les pràctiques no consentides expressament que, en contra de les exigències de la bona fe causin, en perjudici del consumidor, un desequilibri important dels drets i obligacions de les parts que derivin del contracte. En tot cas, es consideren clàusules abusives els supòsits d'estipulacions que detalla la disposició addicional primera d'aquesta llei.

2. Són nul·les de ple dret i es consideren no posades les clàusules abusives. La part del contracte afectada per la nul·litat s'ha d'integrar d'acord amb el que disposa l'article 1.258 del Codi civil i amb el principi de bona fe objectiva. A aquests efectes, el jutge que declari la nul·litat de les clàusules esmentades ha d'integrar el contracte, i disposa de facultats moderadores respecte dels drets i obligacions de les parts, quan subsisteixi el contracte, i de les conseqüències de la seva ineficàcia en cas de perjudici apreciable per al consumidor o usuari. Només quan les clàusules subsistents determinin una situació no equitativa en la posició de les parts que no pugui ser solucionada es pot declarar la ineficàcia del contracte.

3. Les normes de protecció dels consumidors respecte de les clàusules abusives són aplicables sigui quina sigui la llei que les parts hagin escollit per regir el contracte, quan aquest mantingui una estreta relació amb el territori d'un Estat membre de l'Espai Econòmic Europeu.

S'entén, en particular, que hi ha un vincle estret quan el professional exerceixi les seves activitats en un o diversos estats membres de l'Espai Econòmic Europeu, o quan per qualsevol mitjà de publicitat o comunicació dirigeixi aquestes activitats a un o diversos estats membres i el contracte estigui comprès en el marc d'aquestes activitats. En els contractes relatius a immobles s'entén, així mateix, que hi ha un vincle estret quan estiguin situats en el territori d'un Estat membre.»

Cinc. L'apartat 1 de l'article onzè passa a tenir la redacció següent:

«El règim de comprovació, reclamació, garantia i possibilitat de renúncia o d'evolució que s'estableixi en els contractes ha de permetre que el consumidor o usuari s'asseguri de la naturalesa, característiques, condicions i utilitat o finalitat del producte o servei; pugui reclamar amb eficàcia en cas d'error, defecte o deteriorament; pugui fer efectives les garanties de qualitat i nivell de prestació i obtenir la devolució equitativa del preu de mercat del producte o servei, totalment o parcialment, en cas d'incompliment o compliment defectuós del contracte.

La devolució del preu del producte ha de ser total en cas que estigui dins el termini de garantia legal, en els termes que preveu la Llei de garanties en la venda de béns de consum.»

Sis. Es modifica l'article dotzè, que passa a quedar redactat en els termes següents:

«1. En la contractació amb consumidors ha de constar de forma inequívoca la seva voluntat de contractar o, si s'escau, de posar fi al contracte.

2. Es prohibeixen, en els contractes amb consumidors, les clàusules que imposin obstacles onerosos o desproporcionats per a l'exercici dels drets reconeguts al consumidor en el contracte.

3. En particular, en els contractes de prestació de serveis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat es prohibeixen les clàusules que estableixin terminis de durada excessiva o limitacions que excloguin o obstaculitzin el dret del consumidor a posar fi al contracte.

El consumidor pot exercir el seu dret a posar fi al contracte de la mateixa manera en què el va formalitzar, sense cap tipus de sanció o de càrregues oneroses o desproporcionades, com ara la pèrdua de les quantitats abonades per avançat, l'abonament de quantitats per serveis no prestats efectivament, l'execució unilateral de les clàusules penals que s'hagin fixat contractualment o la fixació d'indemnitzacions que no es corresponguin amb els danys efectivament causats.

4. Els contractes de prestació de serveis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat han de recollir expressament el procediment a través del qual el consumidor pot exercir el seu dret a posar fi al contracte.

5. Llevat del que preveu legalment en relació amb els contractes que, per prescripció legal, s'hagin de formalitzar en escriptura pública, la formalització del contracte ha de ser gratuïta per al consumidor, quan legalment o per reglament aquest s'hagi de documentar per escrit o en qualsevol altre suport de naturalesa duradora.

6. Els contractes amb els consumidors s'han d'integrar, en benefici del consumidor, d'acord amb el principi de bona fe objectiva, també en els supòsits d'omissió d'informació precontractual rellevant.

7. No es pot fer obligatòria la compareixença personal del consumidor o usuari per realitzar cobraments, pagaments o tràmits similars.»

Set. Es modifica l'article tretzè, afegint-hi una nova lletra, la g), a l'apartat 1, i dos nous apartats, el 3 i el 4, i modificant la lletra d) de l'apartat 1, amb la redacció següent:

«d) Les condicions essencials del contracte, en particular sobre les seves condicions jurídiques i econòmiques i la informació sobre el preu complet,

inclosos els impostos, o pressupost, si s'escau. En tota informació al consumidor sobre el preu dels béns o serveis, inclosa la publicitat, s'ha d'informar del preu final complet, desglossant, si s'escau, l'import dels increments o descomptes que siguin aplicables, de les despeses que es facin repercutir en el consumidor i usuari i de les despeses addicionals per serveis accessoris, finançament o altres condicions de pagament similars.»

«g) Procediment de què disposa el consumidor per posar fi al contracte.»

«3. La informació precontractual s'ha de facilitar al consumidor de forma gratuïta.»

«4. Les oficines i serveis d'informació i atenció al client que les empreses posin a disposició del consumidor han d'assegurar que aquest tingui constància de les seves queixes i reclamacions. Si aquests serveis utilitzen l'atenció telefònica o electrònica per portar a terme les seves funcions han de garantir una atenció personal directa, més enllà de la possibilitat d'utilitzar complementàriament altres mitjans tècnics al seu abast.»

Vuit. Es modifica el capítol VI, que passa a tenir el contingut següent:

«Article vintè.

El present capítol té per objecte adoptar, de conformitat amb el que preveu l'article 1.3 de la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, el règim bàsic de les associacions de consumidors i la regulació específica a què queden sotmeses les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit supraautonòmic.

Article vintè bis.

1. Són associacions de consumidors i usuaris les organitzacions sense ànim de lucre que, constituïdes d'acord amb el que preveu la legislació sobre associacions, i reunint els requisits específics exigits en aquesta Llei i les seves normes de desplegament i, si s'escau, la legislació autonòmica que els sigui aplicable, tinguin com a finalitat la defensa dels drets i interessos legítims dels consumidors, incloent-hi la seva informació, formació i educació, sigui amb caràcter general o bé en relació amb productes o serveis determinats.

També són associacions de consumidors i usuaris les entitats constituïdes per consumidors d'acord amb la legislació de cooperatives, que respectin els requisits bàsics que exigeix aquesta Llei i que tinguin entre els seus fins, necessàriament, l'educació i formació dels seus socis, i estiguin obligades a constituir un fons amb aquest objecte, segons la seva legislació específica.

2. Les associacions de consumidors i usuaris es poden integrar en unions, federacions o confederacions que tinguin idèntics fins i compleixin els requisits específics exigits per aquesta Llei.

3. Les associacions de consumidors i usuaris constituïdes d'acord amb el que preveu aquest capítol són les úniques legítimes per actuar en nom i representació dels consumidors i usuaris.

Les associacions o cooperatives que no reuneixin els requisits que exigeixen aquesta Llei o la normativa autonòmica que els sigui aplicable només poden representar els interessos dels seus associats o de l'associació, però no els interessos generals, col·lectius o difusos, dels consumidors.

4. Es prohibeix utilitzar els termes consumidor o usuari, la denominació d'associació de consumidors i usuaris o qualsevol altra expressió similar que

indueixi a error o confusió sobre la seva naturalesa o la seva legitimitat per a la defensa dels drets i interessos dels consumidors i usuaris, a les organitzacions que no reuneixin els requisits que exigeixen aquesta Llei o la normativa autonòmica que els sigui aplicable.

Article vint-i-unè.

1. Les associacions de consumidors i usuaris han d'actuar per al compliment dels seus fins amb independència respecte dels operadors del mercat i dels poders públics, sense que l'obtenció de subvencions o altres recursos públics concedits sobre la base de criteris d'objectivitat puguin minvar aquesta independència.

2. En particular, les associacions de consumidors no poden:

a) Incloure com a associats persones jurídiques amb ànim de lucre.

b) Percebre ajudes econòmiques o financeres de les empreses o grup d'empreses que subministren béns o serveis als consumidors o usuaris.

No tenen la consideració d'ajudes econòmiques les aportacions que es realitzin en les condicions de transparència que estableixen aquesta Llei i normes reglamentàries, no minvin la independència de l'associació i tinguin el seu origen en els convenis o acords de col·laboració a què es refereix l'article següent.

c) Realitzar comunicacions comercials de béns i serveis.

A aquests efectes s'entén per comunicació comercial tot acte, conducta o manifestació, inclosa la publicitat, no merament informativa, que es relacioni directament amb la promoció o venda de béns i serveis.

d) Autoritzar l'ús de la seva denominació, imatge o qualsevol altre signe representatiu en la publicitat comercial realitzada pels operadors del mercat, o no realitzar les actuacions tendents a impedir l'esmentada utilització, a partir del moment en què es tingui coneixement d'aquesta conducta.

A aquests efectes no es consideren operadors de mercat les societats mercantils en què participin les associacions de consumidors en els termes que preveu l'apartat 3.

e) Dedicar-se a activitats diferents de la defensa dels interessos dels consumidors o usuaris, llevat del que preveu l'article 20 bis 1, paràgraf segon.

f) Incomplir les obligacions de transparència que preveu l'article 21 bis.

g) Actuar l'organització o els seus representants legals amb manifesta temeritat, judicialment apreciada.

h) Incomplir qualsevol altra obligació imposada a les associacions de consumidors i usuaris, legalment o per reglament.

3. Les associacions de consumidors poden participar en societats mercantils sempre que reuneixin els requisits següents:

a) Tinguin com a objecte social exclusiu l'exercici d'activitats instrumentals concretament delimitades que serveixin per als fins d'informació, formació i defensa dels consumidors i usuaris.

b) El seu capital social correspongui íntegrament a associacions de consumidors que reuneixin els requisits exigits per la legislació que els sigui aplicable i els beneficis de les quals només es reparteixin entre les associacions de consumidors que participin en el capital social.

Aquestes societats mercantils estan sotmeses a les prohibicions que preveu l'apartat anterior i a l'obligació de dipositar els seus comptes, que en tot cas s'han d'ajustar a la normativa que els sigui aplicable segons la seva naturalesa, a l'Institut Nacional del Consum de conformitat amb el que disposa l'article vint-i-unè bis, 3.

Del compliment per aquestes societats mercantils del que disposa aquesta Llei, en són responsables les associacions de consumidors que participin en el seu capital social en els termes que s'hi preveuen, i poden derivar, si s'escau, en la pèrdua de la condició d'associació de consumidors.

4. Les organitzacions que incorrin en alguna de les prohibicions previstes per la legislació que els sigui aplicable perden, en tot cas i per un període no inferior als cinc anys següents des que van deixar de concórrer aquestes circumstàncies, la condició d'associació de consumidors i usuaris.

Article vint-i-unè bis.

1. Estatutàriament, o per acord adoptat en assemblea general, les associacions de consumidors i usuaris han de definir, amb ple respecte al que estableix aquesta Llei, quin és el marc legítim de la seva col·laboració amb els operadors del mercat de qualsevol sector d'activitat, en defensa dels drets dels consumidors i la lleial competència, així com els casos en què es poden formalitzar convenis o acords de col·laboració amb aquests, el seu abast i manera d'instrumentar-los.

Els estatuts o acords d'assemblea general en què s'estableixi aquest marc de col·laboració amb els operadors del mercat de les associacions d'àmbit supraautonòmic s'han de dipositar a l'Institut Nacional del Consum i a la Secretaria del Consell de Consumidors i Usuaris.

2. Els convenis o acords de col·laboració, de durada temporal o indefinida, de les associacions de consumidors i usuaris amb empreses, agrupacions o associacions d'empreses, fundacions o qualsevol organització sense ànim de lucre han de complir els requisits següents:

a) Tenir com a finalitat exclusiva el desenvolupament de projectes específics d'informació, formació i defensa dels consumidors i usuaris, i millorar la seva posició al mercat.

b) Respectar els principis d'independència i transparència.

c) Consistir en la realització d'actuacions, treballs, estudis o publicacions d'interès general per als consumidors i usuaris.

d) Ser dipositats, així com les seves modificacions, pròrrogues o denúncies, a l'Institut Nacional del Consum i a la Secretaria del Consell de Consumidors i Usuaris.

3. Els comptes anuals de l'entitat s'han de dipositar a l'Institut Nacional del Consum en el termini d'un mes des de l'endemà de la data en què siguin aprovats pels òrgans estatutaris corresponents.

Aquests comptes anuals, integrats pel balanç, el compte de resultats i la memòria, s'han de formalitzar complint les exigències del Reial decret 776/1998, de 30 d'abril, pel qual s'aproven les normes d'adaptació del Pla general de comptabilitat a les entitats sense fins lucratiu i les normes d'informació pressupostària d'aquestes entitats.

4. La informació a què es refereixen els apartats precedents ha de ser pública.

5. Per reglament es poden establir els terminis, condicions i requisits addicionals de les obligacions de dipòsit i accés que regula aquest article.

Article vint-i-unè ter.

1. Les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit estatal i totes les que no exerceixin principalment les seves funcions en l'àmbit d'una comunitat autònoma han de figurar inscrites en el Registre estatal d'associacions de consumidors que gestiona l'Institut Nacional del Consum.

Després de la denominació, aquestes associacions de consumidors i usuaris han d'indicar el seu número d'inscripció registral.

2. El compliment dels requisits exigits en aquest capítol és condició indispensable per accedir a la inscripció en el Registre estatal d'associacions de consumidors.

No obstant el que preveu el paràgraf anterior, per reglament s'han d'establir els requisits mínims d'implantació territorial, número d'associats i programes d'activitats a exercir que han d'acreditar les associacions de consumidors i usuaris per ser inscrites en el Registre estatal d'associacions de consumidors.

3. Exclusivament als efectes de publicitat, en el Registre estatal d'associacions de consumidors, hi pot figurar informació sobre les associacions de consumidors inscrites en els registres que, amb aquesta finalitat, es puguin crear a les comunitats autònomes.

4. L'Institut Nacional del Consum ha de cooperar amb les comunitats autònomes perquè la informació a què es refereix l'apartat anterior figuri en el Registre estatal d'associacions de consumidors i els ha de facilitar informació de les associacions de consumidors d'àmbit nacional o que no exerceixin principalment les seves funcions en l'àmbit d'una comunitat autònoma que hi estan inscrites.

5. L'Institut Nacional del Consum pot demanar a les associacions de consumidors i usuaris que sol·licitin la inscripció en el Registre estatal d'associacions de consumidors, o a les que ja hi estan inscrites, tota la documentació i informació que calgui per verificar el compliment i manteniment dels requisits que exigeix aquest capítol.

Així mateix pot realitzar, per si mateix o mitjançant la contractació amb entitats externes i independents, auditories de comptes amb idèntica finalitat.

6. La realització per part de les associacions de consumidors i usuaris inscrites en el Registre estatal d'associacions de consumidors d'alguna de les actuacions prohibides per l'article 21 dóna lloc a excloure-les del dit registre, amb la tramitació prèvia del procediment administratiu previst per reglament.

La resolució d'exclusió del Registre estatal d'associacions de consumidors determina la pèrdua d'aquesta condició, en tot cas, i per un període no inferior a cinc anys des de la data de l'exclusió, sense perjudici del manteniment de la seva personalitat jurídica d'acord amb la legislació general d'associacions o cooperatives.

Article vint-i-dosè.

1. Les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit supraautonòmic, legalment constituïdes i inscrites en el Registre estatal d'associacions de consumidors que regula l'article 21 ter, tenen dret, en els termes que es determinin legalment o per reglament, a:

- a) Ser declarades d'utilitat pública.
- b) Percebre ajudes i subvencions públiques.
- c) Representar, com a associació de consumidors i usuaris, els seus associats i exercir les accions corresponents en defensa d'ells, de l'associació o dels interessos generals, col·lectius o difusos, dels consumidors i usuaris.
- d) Gaudir del dret d'assistència jurídica gratuïta de la forma que preveu la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta.
- e) Integrar-se, en els termes que es determini per reglament, en el Consell de Consumidors i Usuaris.

2. Als efectes del que preveu l'article 11.3 de la Llei d'enjudiciament civil tenen la consideració legal d'associacions de consumidors i usuaris representatives les que formin part del Consell de Consumidors i Usuaris, llevat que l'àmbit territorial del conflicte afecti fonamentalment una comunitat autònoma, cas en què cal atènyer-se a la seva legislació específica.

Article vint-i-dosè bis.

1. Com a òrgan nacional de consulta i representació institucional dels consumidors i usuaris a través de les seves organitzacions, el Consell de Consumidors i Usuaris integra les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit supraautonòmic que, tenint en compte la seva implantació territorial, nombre de socis, trajectòria en l'àmbit de la protecció dels consumidors i usuaris i programes d'activitats a desenvolupar, siguin més representatives.

Per reglament s'ha de determinar la composició i les funcions del Consell de Consumidors i Usuaris.

2. L'Administració ha de fomentar la col·laboració entre el Consell de Consumidors i Usuaris i les associacions de consumidors que l'integren amb les organitzacions d'empresaris.

3. El Consell de Consumidors i Usuaris ha d'articular mecanismes de cooperació amb els òrgans de consulta i representació dels consumidors constituïts per les comunitats autònomes. A través dels mecanismes habilitats pel Consell de Consumidors i Usuaris, aquest i els respectius òrgans consultius poden col·laborar en l'elaboració dels dictàmens que els siguin sol·licitats en tràmit d'audiència.

Article vint-i-dosè ter.

1. El Consell de Consumidors i Usuaris s'ha d'escoltar en consulta, en el procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general d'àmbit estatal relatives a matèries que afectin directament els consumidors i usuaris.

2. És preceptiva l'audiència en els casos següents:

- a) Reglaments d'aplicació d'aquesta Llei.
- b) Reglamentacions sobre béns o serveis d'ús i consum.
- c) Ordenació del mercat interior i disciplina del mercat.
- d) Preus i tarifes de serveis, en el que afectin directament els consumidors o usuaris, i estiguin legalment subjectes a control de les administracions públiques.
- e) Condicions generals dels contractes o models de contractes regulats o autoritzats pels poders públics en serveis d'interès general o prestats als consumidors per empreses públiques.
- f) En els altres casos en què una llei així ho estableixi.

3. Les associacions empresarials s'han d'escoltar en consulta en el procediment d'elaboració de les disposicions de caràcter general relatives a matèries que les afectin directament.

És preceptiva l'audiència en els casos que contenen els apartats a), b), c) i f) de l'apartat anterior.

4. S'entén complert l'esmentat tràmit preceptiu d'audiència quan les dites associacions estiguin representades en els òrgans col·legiats que participin en l'elaboració de la disposició. En els altres casos, la notificació o comunicació s'ha d'adreçar a la federació o agrupació empresarial corresponent.»

Nou. Es modifica l'article trenta-unè, i s'hi afegeix un nou apartat, el quart, del tenor següent:

«4. Els convenis arbitrals amb els consumidors diferents de l'arbitratge de consum que preveu aquest article només es poden pactar una vegada sorgit el conflicte material o la controvèrsia entre les parts del contracte, llevat que es tracti de la submissió a òrgans d'arbitratge institucionals creats per normes legals o reglamentàries per a un sector o un cas específic.

Els convenis arbitrals pactats contravenint al que disposa el paràgraf precedent són nuls.»

Deu. Es modifica l'article trenta-dosè per afegir els nous apartats 3, 4 i 5, amb la redacció següent:

«3. Les administracions espanyoles que siguin competents en cada cas han de sancionar les infraccions de consum comeses en territori espanyol sigui quina sigui la nacionalitat, el domicili o el lloc en què radiquin els establiments del responsable.

4. Les infraccions s'entenen comeses en qualsevol dels llocs en què es portin a terme les accions o omissions que les constitueixen i, a més, llevat del cas d'infraccions relatives als requisits dels establiments i instal·lacions o del personal, en tots aquells en què es manifesti la lesió o risc per als interessos dels consumidors i usuaris protegits per la norma sancionadora.

5. Les autoritats competents en matèria de consum han de sancionar, així mateix, les infraccions tipificades com a infraccions en matèria de defensa dels consumidors i usuaris dels empresaris i professionals dels sectors que disposin de regulació específica.»

Onze. L'apartat 10 de l'article trenta-quatrè passa a ser l'apartat 11, de manera que l'apartat 10 queda redactat de la manera següent:

«10. Les limitacions o exigències injustificades al dret del consumidor de posar fi als contractes de prestació de serveis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat, l'obstaculització a l'exercici d'aquest dret del consumidor a través del procediment pactat, la falta de previsió d'aquest o la falta de comunicació a l'usuari del procediment per donar-se de baixa en el servei.»

Dotze. S'afegeix un apartat, el 4, a l'article trenta-sisè, del tenor següent:

«4. D'acord amb el que preveu l'article 130.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, en el procediment sancionador es pot exigir a l'infractor la reposició de la situació alterada per la infracció al seu estat original i, si s'escau, la indemnització de danys i perjudicis provats causats al consumidor que ha de determinar l'òrgan competent per imposar la sanció, i que ha de

notificar a l'infractor perquè en el termini d'un mes procedeixi a satisfer-los, i queda, si no es fa així, expedida la via judicial.»

Tretze. S'hi afegeix un nou article 42, amb la redacció següent:

«Article 42. *La Conferència Sectorial de Consum.*

1. La Conferència Sectorial de Consum, presidida pel ministre de Sanitat i Consum i integrada per aquest i els consellers competents en aquesta matèria per les comunitats autònomes, és el màxim òrgan de cooperació institucional de l'Estat amb les comunitats autònomes.

2. Són funcions de la Conferència Sectorial de Consum:

a) Servir de via de col·laboració, comunicació i informació entre les comunitats autònomes i l'Administració de l'Estat en matèria de consum.

b) Aprovar els criteris comuns d'actuació i coordinació, així com les propostes en relació amb la política del sector.

c) Aprovar els plans, projectes i programes conjunts.

d) Fer efectiva la participació de les comunitats autònomes en els assumptes comunitaris europeus en la matèria.

e) Facilitar la informació recíproca en matèria de consum, dissenyar estadístiques comunes i posar a disposició dels ciutadans les dades de les estadístiques estatals obtingudes.

f) Cooperar i impulsar les campanyes nacionals d'inspecció i control.

g) Promoure la promulgació de la normativa oportuna en matèria de consum o la seva reforma i emetre informe, si s'escau, sobre les disposicions reglamentàries sobre la matèria.

h) Establir criteris d'actuació quan siguin competents diverses comunitats autònomes.

i) Programar l'ús racional de mitjans materials de possible utilització comuna.

j) Articular un sistema de formació i perfeccionament del personal amb tasques específiques en l'àmbit de consum.

k) Totes les altres funcions que li atribueixi la legislació vigent.»

Catorze. S'afegeixen dues noves clàusules, la 7 bis i la 17 bis, a la disposició addicional primera, i es modifica la clàusula número 22, en els termes següents:

«7 bis. Les estipulacions que prevegin l'arrendament a l'alça en el temps consumit o en el preu dels productes o serveis o qualsevol altra estipulació que prevegi el cobrament per productes o serveis no efectivament usats o consumits de manera efectiva.

En aquells sectors en què l'inici del servei comporti indissolublement unit un cost per a les empreses o els professionals no repercutit en el preu, no es considera abusiva la facturació per separat d'aquests costos, quan s'adeqüin al servei efectivament prestat.»

«17 bis. Les estipulacions que imposin obstacles onerosos o desproporcionats per a l'exercici dels drets reconeguts al consumidor en el contracte, en particular en els contractes de prestació de serveis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat, la imposició de terminis de durada excessiva, la renúncia o l'establiment de limitacions que excloguin o obstaculitzin el dret del consumidor a posar fi a aquests contractes, així com

l'obstaculització a l'exercici d'aquest dret a través del procediment pactat, com és el cas de les que prevegin la imposició de formalitats diferents de les previstes per contractar o la pèrdua de les quantitats abonades per avançat, l'abonament de quantitats per serveis no prestats efectivament, l'atribució al professional de la facultat d'execució unilateral de les clàusules penals que s'hagin fixat contractualment o la fixació d'indemnitzacions que no es corresponguin amb els danys efectivament causats.»

«22. La imposició al consumidor de les despeses de documentació i tramitació que per llei correspongui al professional. En particular, en la compra-venda d'habitatges:

a) L'estipulació que el consumidor s'ha de fer càrrec de les despeses derivades de la preparació de la titulació que per la seva naturalesa correspongui al professional (obra nova, propietat horitzontal, hipoteques per finançar la construcció o la divisió i cancel·lació).

b) L'estipulació que obligui el consumidor a subrogar-se en la hipoteca del professional de l'habitatge o imposi penalitzacions en els casos de no-subrogació.

c) L'estipulació que imposi al consumidor el pagament de tributs en què el subjecte passiu és el professional.

d) L'estipulació que imposi al consumidor les despeses derivades de l'establiment dels accessos als subministraments generals de l'habitatge, quan aquest hagi de ser lliurat en condicions d'habitabilitat.»

Quinze. Es modifica l'apartat 3 de la disposició addicional tercera, que queda redactat en els termes següents:

«3. La legitimació per a l'exercici d'aquesta acció es regeix pel que disposa l'article 11, apartats 2 i 3, de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

Així mateix estan legitimats per a l'exercici d'aquesta acció:

a) L'Institut Nacional del Consum i els òrgans o entitats corresponents de les comunitats autònomes i de les corporacions locals competents en matèria de defensa dels consumidors.

b) El ministeri fiscal.»

Article 2. Modificació de la Llei 7/1998, de 13 d'abril, sobre condicions generals de contractació.

Els articles 3 i 6.2 de la Llei sobre condicions generals de contractació es modifiquen en els termes següents:

U. El paràgraf segon de l'article 3 de la Llei sobre condicions generals de contractació queda redactat de la manera següent:

«També s'aplica als contractes sotmesos a legislació estrangera quan l'adherent hagi emès la seva declaració negocial en territori espanyol i hi tingui la residència habitual, sense perjudici del que estableixen els tractats o convenis internacionals. Quan l'adherent sigui un consumidor s'ha d'aplicar el que disposa l'apartat 3 de l'article 10 bis de la Llei general per a la defensa de consumidors i usuaris.»

Dos. L'article 6, apartat 2, de la Llei sobre condicions generals de contractació, queda redactat de la manera següent:

«Els dubtes en la interpretació de les condicions generals fosques es resolen a favor de l'adherent. En els contractes amb consumidors aquesta norma d'interpretació només és aplicable quan s'exerceixin accions individuals.»

Article 3. Modificació de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles.

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles:

U. Es modifica l'article 1 i s'hi afegeix un nou apartat, en els termes següents:

«1. Aquesta Llei estableix el règim jurídic aplicable als aparcaments en què una persona cedeix, com a activitat mercantil, un espai en un local o recinte del qual és titular per a l'estacionament de vehicles de motor, amb els deures de vigilància i custòdia durant el temps d'ocupació, a canvi d'un preu determinat en funció del temps real de prestació del servei.

2. Als efectes d'aquesta Llei, es consideren modalitats de la prestació d'aquest servei:

a) Estacionament amb reserva de plaça en què el titular de l'aparcament s'obliga a mantenir durant tot el període de temps pactat una plaça d'aparcament a disposició plena de l'usuari.

b) Estacionament rotatori, en què el titular de l'aparcament s'obliga a facilitar una plaça d'aparcament per un període de temps variable, no prefixat.

En aquesta modalitat d'estacionament rotatori el preu s'ha de pactar per minut d'estacionament, sense possibilitat d'arrodoniments a unitats de temps no efectivament consumides o utilitzades.»

Dos. La lletra b) de l'article 2 queda redactada de la manera següent:

«b) Els estacionaments no retribuïts directament o indirectament.»

Tres. Les lletres b) i d) de l'article 3.1 queden redactades de la manera següent:

«b) Lliurar a l'usuari en format paper o en qualsevol altre suport durador que permeti conservar-lo, inclosos els suports que permetin l'accés a registres telemàtics o electrònics, un justificant o resguard de l'aparcament. En el justificant s'ha de fer constar, en tot cas, la identificació del vehicle i si l'usuari fa lliurament al responsable de l'aparcament de les claus del vehicle. D'aquesta obligació d'identificació, n'estan exempts els aparcaments d'ús exclusiu per a clients d'establiments comercials amb sistemes de control d'accés i l'horari dels quals coincideixi amb el de l'establiment. El vehicle s'ha d'identificar mitjançant la matrícula o qualsevol marcador que permeti la identificació en el justificant o resguard de l'aparcament lliurat a l'usuari.

En l'estacionament rotatori s'ha de fer constar en el justificant, a més, el dia, l'hora i el minut d'entrada.»

«d) Indicar per qualsevol mitjà que possibiliti el seu coneixement abans de contractar-lo i de manera fàcilment perceptible els preus, els horaris i les normes d'ús i funcionament de l'aparcament, inclòs si és pràctica habitual de l'aparcament requerir a l'usuari el lliurament de les claus del vehicle.»

Quatre. Es modifica la lletra a) de l'article 4, que queda redactada en els termes següents:

«a) Abonar el preu fixat per a l'aparcament en les condicions acordades.»

Disposició addicional primera. *Devolució extraordinària de l'impost sobre hidrocarburs per a agricultors i ramaders.*

1. Es reconeix el dret a la devolució de les quotes de l'impost sobre hidrocarburs satisfetes o suportades pels agricultors en ocasió de les adquisicions de gasoil que hagi tributat al tipus de l'epígraf 1.4 de l'article 50.1 de la Llei 38/1992, de 28 de desembre, d'impostos especials, que hagin efectuat durant el període comprès entre l'1 d'octubre de 2005 i el 30 de setembre de 2006. L'import de les quotes a retornar ha de ser igual al resultat d'aplicar el tipus de 78,71 euros per 1.000 litres sobre una base constituïda pel resultat de multiplicar el volum de gasoil efectivament utilitzat en l'agricultura, inclosa l'horticultura, ramaderia i silvicultura durant el període indicat, expressat en milers de litres, pel coeficient 0,998.

2. Als efectes d'aquesta devolució es consideren agricultors les persones o entitats que, en el període indicat, hagin tingut dret a la utilització de gasoil que tributa al tipus de l'epígraf 1.4 de l'article 50.1 de la Llei 38/1992, i que, efectivament, l'hagin utilitzat com a carburant en l'agricultura, inclosa l'horticultura, ramaderia i silvicultura, i que, a més, hagin estat inscrits, en relació amb l'exercici d'aquestes activitats, en el cens d'obligats tributaris a què es refereix la disposició addicional cinquena de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

3. El procediment per efectuar la devolució és l'establert pel ministre d'Economia i Hisenda i pot comprendre l'obligació que els interessats presentin declaracions tributàries, fins i tot de caràcter censal.»

Disposició addicional segona. *Competència sancionadora en matèria de telecomunicacions.*

La sanció per les infraccions que preveu la Llei 32/2003, de 3 de novembre, general de telecomunicacions, correspon, en tot cas, als organismes previstos a l'article 58 de la Llei esmentada.

Disposició transitòria primera. *Règim transitori en matèria de contractes formalitzats amb els consumidors.*

Els contractes amb els consumidors s'han d'adaptar a les modificacions introduïdes per aquesta Llei, en el termini de dos mesos des de l'entrada en vigor. Transcorregut el termini, les clàusules contràries al que preveu aquesta Llei són, per tant, nul·les de ple dret.

Disposició transitòria segona. *Règim transitori en matèria d'aparcaments.*

1. Les noves obligacions imposades per l'article 3 d'aquesta Llei no són exigibles als titulars dels aparcaments fins que no hagin transcorregut cinc mesos des de la seva entrada en vigor.

Als aparcaments que operin en règim de concessió administrativa, les obligacions imposades a l'article 1.2 de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles, no els són exigibles fins que no hagin transcorregut vuit mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

2. Als titulars dels aparcaments dependents o accessoris d'altres instal·lacions no els són exigibles les obligacions establertes a l'article 3.1.b) de la Llei 40/2002, de 14

de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles, fins que no hagin transcorregut vuit mesos des de l'entrada en vigor.

Disposició transitòria tercera. *Règim transitori en matèria d'associacions de consumidors i usuaris.*

1. Les obligacions que preveu l'article 21 bis de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris són exigibles des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

No obstant el que preveu el paràgraf precedent, els convenis o acords de col·laboració subscrits amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei i que estaven vigents en la data esmentada, s'han de disposar a l'Institut Nacional del Consum en el termini d'un mes des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

2. En el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei les associacions de consumidors i usuaris s'han d'adaptar al que aquesta disposa.

Disposició transitòria quarta. *Registre estatal d'associacions de consumidors.*

Sense perjudici de la regulació que s'estableixi per reglament del Registre estatal d'associacions de consumidors, aquest ha d'adaptar el seu funcionament al que preveu aquesta Llei en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor.

Disposició final primera. *Reforma del text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades.*

L'article 61, apartat 3, del Reial decret legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, queda redactat en els termes següents:

«3. En qualsevol cas, i llevat dels supòsits en què la legislació de protecció dels consumidors i usuaris ho impedeixi, també poden sotmetre a arbitratge les qüestions litigioses, sorgides o que puguin sorgir, en matèria de lliure disposició conforme a dret, en els termes de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'arbitratge.»

Disposició final segona. *Títol competencial.*

1. L'article 1, apartat u, d'aquesta Llei té el seu fonament constitucional a l'article 149.1.16a.

2. L'article 1, apartat vuit, articles vintè bis, apartats 1 i 4, i vint-i-unè, apartats 1 i 4, es dicten a l'empara del que preveu l'article 149.1.1a de la Constitució.

L'article 1, apartat vuit, article vintè bis, apartat 3, es dicta sobre la base del que disposa l'article 149.1.1a i 6a.

Els altres preceptes de l'article 1, apartat vuit, són aplicables a les associacions de consumidors i usuaris de competència estatal.

3. La resta dels preceptes d'aquesta Llei es dicten a l'empara del que disposa l'article 149, apartat 1, 6a i 8a de la Constitució.

Disposició final tercera. *Incorporació de dret comunitari.*

En els apartats tres i quatre de l'article 1 i a l'article 2 d'aquesta Llei s'incorporen les disposicions de la Directiva 93/13/CEE del Consell, de 5 d'abril de 1993, sobre les clàusules abusives en els contractes formalitzats amb consumidors, que, de conformitat amb la Sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees de 9 de setembre de 2004, en l'Assumpte C-70/2003, no havien estat correctament transposades al dret espanyol.

Disposició final quarta. *Infraccions i sancions en matèria de consum.*

En el termini de dos anys, des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern ha de remetre a les Corts Generals un projecte de llei de modificació de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris que estableixi, en l'exercici de les competències estatals, les regles sobre infraccions i sancions en matèria de consum.

Disposició final cinquena. *Habilitació al Govern per elaborar un text refós.*

S'habilita el Govern perquè en el termini de 12 mesos refongui en un únic text la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, i les normes de transposició de les directives comunitàries dictades en matèria de protecció dels consumidors i usuaris, que incideixen en els aspectes que s'hi regulen, i regularitzen, aclareixen i harmonitzen els textos legals que hagin de ser refosos.

Disposició final sisena. *Regulació del sistema arbitral del consum.*

1. En el termini d'un any, des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern, comptant amb el parer de les comunitats autònomes a través de la Conferència Sectorial de Consum i amb audiència del Consell de Consumidors i Usuaris, ha de dictar una nova regulació del sistema arbitral de consum, i també regular l'arbitratge virtual.

2. Per reglament s'han de determinar els supòsits en què es pot interposar reclamació davant la Junta Arbitral Nacional enfront de les resolucions de les juntes arbitral territorials sobre admissió o inadmissió de les sol·licituds d'arbitratge.

3. Per reglament s'han d'establir els casos en què ha d'actuar un àrbitre únic en l'administració de l'arbitratge de consum.

Disposició final setena. *Actualització del catàleg de béns i serveis d'ús ordinari, comú i generalitzat.*

En el termini d'un any s'ha d'actualitzar el catàleg de béns i serveis d'ús comú, ordinari i generalitzat, inclosos a l'annex I del Reial decret 1507/2000, d'1 de setembre, que actualitza els catàlegs de productes i serveis d'ús comú, ordinari i generalitzat i de béns de naturalesa duradora, i hi incorpora els serveis de la societat de la informació.

Disposició final vuitena. *Modificació de la Llei 11/2001, de 5 de juliol, per la qual es crea l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària.*

U. Des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària canvia la seva denominació per la d'«Agència Espanyola de Seguretat Alimentària i Nutrició».

Dos. Es modifica la lletra a) de l'article 2.1, en els termes següents:

«a) Propiciar la col·laboració i coordinació de les administracions públiques competents en matèria de seguretat alimentària i nutrició.»

Tres. S'afegeix un nou apartat a l'article 2.1, amb la redacció següent:

«a.bis) Planificar, coordinar i desenvolupar estratègies i actuacions que fomentin la informació,

educació i promoció de la salut en l'àmbit de la nutrició i en especial la prevenció de l'obesitat.»

Quatre. Es modifiquen les lletres a), d), e), g), h), k), p), t) i u) de l'article 2.2 substituint el terme «seguretat alimentària» pel terme «seguretat alimentària i nutrició».

Cinc. S'afegeixen dos apartats a l'article 2, amb la redacció següent:

«3. L'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària i Nutrició està legitimada per a l'exercici de l'acció de cessació enfront de conductes que lesionin els interessos col·lectius o difusos dels consumidors i usuaris tant en l'àmbit de la seguretat dels aliments dirigits al consum humà com pel que fa a les al·legacions nutricionals.

L'acció de cessació es dirigeix a obtenir una sentència que condemni el demandat a cessar en la conducta i a prohibir la seva reiteració futura. Així mateix, l'acció es pot exercir per prohibir la realització d'una conducta quan aquesta hagi finalitzat al moment d'exercir l'acció, si hi ha indicis suficients que facin témer la seva reiteració de manera immediata.

4. En els termes de la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat, l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària i Nutrició pot sol·licitar a l'anunciant la cessació o rectificació de la publicitat il·lícita que afecti els interessos col·lectius o difusos dels consumidors i usuaris tant en l'àmbit de la seguretat dels aliments dirigits al consum humà com pel que fa a les al·legacions nutricionals. En aquest mateix àmbit l'Agència està legitimada per a l'exercici de l'acció de cessació que preveuen l'article 29 i següents de la Llei 34/1988.»

Disposició final novena. *Modificació de la Llei 1/2004, de 21 de desembre, d'horaris comercials.*

Es modifica l'apartat 3 de l'article 5 de la Llei 1/2004, de 21 de desembre, d'horaris comercials, que passa a tenir la redacció següent:

«3. Les comunitats autònomes poden modificar el que disposa l'apartat anterior en funció de les seves necessitats comercials, incrementant o reduint la superfície de venda dels establiments i limitant-los quan ho considerin a un determinat tipus de producte o productes, sense que en cap cas aquesta limitació es pugui establir per sota dels 150 metres quadrats.»

Disposició final desena. *Habilitació normativa.*

Es faculta el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei.

Disposició final onzena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant, Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 29 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO